



Buletin Săptămânal al Bisericii Sfânta Cruce
5150 Leesburg Pike, Alexandria, VA 22302
www.sfantacruz.org - (703) 671-1919
Numărul 27 / 12 august 2007

Duminica

Datornicului nemilosiv

*A unsprezecea duminică după Rusalii
Sfântul Mucenic Fotie*

Sfânta Evanghelie după Matei

(Capitolul 18, 23-35)

De aceea, asemănatu-s-a împărăția cerurilor omului împărat care a voit să se socotească cu slugile sale. Și, începând să se socotească cu ele, i s-a adus un datornic cu zece mii de talanți. Dar neavând el cu ce să plătească, stăpânul său a poruncit să fie vândut el și femeia și copiii și pe toate câte le are, ca să se plătească. Deci, căzându-i în genunchi, sluga aceea i se închina, zicând: Doamne, îngăduiește-mă și-ți voi plăti ție tot. Iar stăpânul slugii aceleia, milostivindu-se de el, i-a dat drumul și i-a iertat și datoria.

Dar, ieșind, sluga aceea a găsit pe unul dintre cei ce slujeau cu el și care-i datora o sută de dinari. Și punând mâna pe el, îl sugruma zicând: Plătește-mi că ești dator. Deci, căzând cel ce era slugă ca și el, îl ruga zicând: Îngăduiește-mă și îți voi plăti. Iar el nu voia, ci, mergând, l-a aruncat în închisoare, până ce va plăti datoria. Iar celelalte slugi, văzând deci cele petrecute, s-au întristat foarte și, venind, au spus stăpânului toate cele întâmplate. Atunci, chemându-l stăpânul său îi zise: *Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o, fiindcă m-ai rugat. Nu se cădea, oare, ca și tu să ai milă de cel împreună slugă cu tine, precum și eu am avut milă de tine?* Și mâniindu-se stăpânul lui, l-a dat pe mâna chinuitorilor, până ce-i va plăti toată datoria. ***Tot așa și Tatăl Meu cel ceresc vă va face vouă, dacă nu veți ierta - fiecare fratelui său - din inimile voastre.***

Citiți din Sfânta Scriptură:

Sfânta Evanghelie după Matei: Capitolele 19 și 20.

Marcu: Capitolele 1 și 2. **Luca:** Capitolele 9, 10 și 11.

I Corinteni: Cap. 1, 2, și 15. **II Corinteni:** Cap. 5 și 7.

Filipeni: Cap. 2. **Timotei:** Cap. 3 și 4.

Despre datoria de a ierta celor ce ne greșesc

Părintele Ilie Cleopa

Sfânta și dumnezeiasca Evanghelie de azi ne arată datoria de a ierta pe cei ce ne greșesc. Domnul nostru Iisus Hristos, ne învață că toată Legea și proorocii, se reazemă pe două porunci, adică *să iubim pe Dumnezeu și pe aproapele nostru* (Matei 22, 37-40). Mila este una din faptele bune care izvorăște din dragoste, după mărturia Sfântului Apostol Pavel, care zice: *Dragostea se milostivește* (I Corinteni 13, 4). *Cine nu are milă de fratele său este semn că acela nu are dragoste și petrece în întunericul urii de frați* (I Ioan 2, 9-11; 4, 20).

Dragostea lui Dumnezeu către noi se aseamănă cu dragostea părinților pentru fiii lor (Deuteronom 1, 37-45; Isaia 49, 15; 66, 13). Precum un tată și o mamă bună își iubesc pe fiii lor și, ori de câte ori ar greși ei, dacă se întorc și cer iertare, îi iartă și îi mângâie, așa este și dragostea lui Dumnezeu spre noi, care suntem fiii Săi (Ioan 1, 12) și așa ni se cuvine să fim cu dragoste și cu milă față de cei ce ne greșesc nouă. Mântuitorul nostru Iisus Hristos, fiind pironit pe cruce, S-a rugat pentru cei ce L-au răstignit spunând: *Părinte, iartă-le lor că nu știu ce fac* (Luca 23, 34).

Toate faptele bune de le va avea cineva, dacă nu are dragoste, nu are nimic (I Corinteni 13, 1-2). *Fiul lui Dumnezeu venind în lume, din nemărginita Sa bunătate, cu dragoste și milă pentru noi* (Efeseni 3, 18-19), a desființat deosebirea între vrăjmași și prieteni și ne-a dat poruncă *să iubim pe vrăjmașii noștri, să binecuvântăm pe cei ce ne blestemă, să ne rugăm pentru binele celor ce ne vatămă și ne prigonesc și să facem bine celor ce ne urăsc* (Matei 5, 44). După mărturia acestei învățături nu avem voie să urâm pe nimeni, ci pe toți cei ce ne greșesc să-i iubim și să le iertăm greșelile, chiar dacă ne-ar face cel mai mare rău.

Să ne aducem aminte că Dumnezeu din a Sa nemărginită bunătate *plouă peste cei drepți și peste cei nedrepți, și răsare soarele Său peste cei buni și peste cei răi* (Matei 5, 45). *De aceea suntem și noi datori a face bine tuturor și a ierta greșelile celor ce ne greșesc* (Matei 6, 12; I Tesaloniceni 5, 15), *purtând neputințele altora* (Galateni 6, 2; Efeseni 4, 2). Așa ne îndeamnă și Sfântul Apostol Pavel, zicând: *Fiți buni între voi și milostivi iertând unul altuia, precum și Domnul v-a iertat vouă, în Hristos* (Efeseni 4, 32). În alt loc zice: *Îngăduiți-vă unul pe altul, iertând unul altuia; iar dacă cineva are vreo plângere împotriva cuiva, după cum Hristos v-a iertat vouă, așիșderea iertați și voi* (Coloseni 3, 13).

Așadar, frații mei, aducându-ne aminte de iubirea lui Dumnezeu față de noi, care pururea greșim înaintea Lui, să ne silim și noi după a noastră

putere să iertăm întotdeauna pe cei ce ne greșesc nouă (Ioan 13, 34). Dragostea de Dumnezeu nu se poate arăta între noi fără de iubirea dintre noi și fără iertarea celor ce ne greșesc nouă (I Ioan 3, 17; 4, 20-21).

Să ascultăm acum pe Sfântul Efreem Sirul, care, vorbind despre iertarea celor ce ne greșesc, de care atârnă și iertarea păcatelor noastre, zice așa: *"Bine a zis Domnul: că sarcina Mea este ușoară! Că ce greutate și ce osteneală este a lăsa noi fratelui nostru greșelile cele ușoare și de nimic vrednice, spre a ni se ierta și nouă cele ale noastre..."* Și mai departe zice: *"Nu am zis să-Mi aduceți bani, sau țapi, sau post, sau priveghere, ca să ziceți: Nu am sau nu pot! Ci ceea ce este lesnicios și ușor și scurt ne-a poruncit, zicând: Tu iartă fratelui tău greșelile lui și Eu îți iert pe ale tale! Tu însă nici greșelile nu ierți, poate pușini bani doi sau trei dinari iar Eu nenumărați talanți îți dăruiesc ție. Tu nu mai ierți nimic dăruindu-i; iar Eu îți dau ție: vindecare și împărăție îți dăruiesc. Și darul tău atunci îl primesc când te împaci cu cel ce îți vrăjmășește ție, când nu ai vrajbă asupra cuiva întru mânia ta. Când ai pace și dragoste către toți, atunci rugăciunea ta este bine primită și prinosul tău bine plăcut și casa ta este blagoslovită și tu ești fericit. Dacă tu cu fratele tău nu te împaci, cum ceri iertare de la Mine?"*

Cuvintele Mele le calci și ceri iertare de la Mine? Eu, Stăpânul tău îți poruncesc și tu nu iei aminte? Apoi cum îndrăznești să aduci către Mine rugăciune și jertfă? Căci precum tu îți întorci fața de către fratele tău, așa și Eu despre rugăciunea ta și de la darul tău voi întoarce ochii Mei" (Cuvânt pentru dragoste, tom III, pag. 31-33, M-rea Neamț, 1823).

Dumnezeiescul părinte Isaac Sirianul, conglăsuind cu Sfântul Efreem, arată că nu primește Dumnezeu rugăciunea noastră, dacă noi avem ură și nu vom ierta pe cei ce ne greșesc nouă, că iată ce zice: *"Sămânță pe piatră este rugăciunea celui ce are pomenire de rău asupra fratelui său"* (Cuvânt 58, pag. 297, M-rea Neamț, 1818). Așadar, frați creștini, să luăm aminte cu toată frica de Dumnezeu la cuvintele acestor sfinți părinți, care se reazemă pe cuvintele Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Care a zis în Sfânta Sa Evanghelie: *De veți ierta oamenilor greșelile lor, va ierta și vouă Tatăl vostru Cel ceresc, iar de nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru Cel ceresc nu va ierta vouă greșelile voastre* (Matei 6, 14-15). Frații mei, dacă credem că acestea sunt cuvintele și poruncile Mântuitorului nostru Iisus Hristos, și că niciodată gura Lui nu poate să spună neadevăr, El fiind ființa adevărului, apoi să ne dăm seama că niciodată nu vom primi iertarea de la Dumnezeu, atâta vreme cât vom fi învrăjbiți cu oamenii și *"nu vom ierta din toată inima păcatele și greșelile fraților noștri"* (Marcu 11, 25).

Nimeni să nu creadă că, cu darurile sale sau cu slujbele ce le dă la sfânta biserică, se va putea împăca cu Dumnezeu și va lua iertare de păcatele sale, mai înainte de a se împăca și a se ierta cu cei ce au fost învrăjbiți.

Acest adevăr ni-l arată Însuși Hristos Domnul când zice în Sfânta Evanghelie: *De-ți vei aduce darul tău la altar și acolo îți vei aduce aminte că fratele tău are ceva asupra ta, lasă darul tău înaintea altarului și du-te de te împacă cu fratele tău, apoi vină și adu darul tău* (Matei 5, 23-24).

Nu numai darul nostru nu-l primește Dumnezeu mai înainte de a ne împăca cu aproapele nostru, ci nici rugăciunea noastră n-o primește că zice: *Când stați de vă rugați, iertați tot ce aveți asupra cuiva, ca și Tatăl vostru Cel din ceruri să vă ierte vouă greșelile voastre* (Marcu 11, 25). Același lucru ne învață Mîntuitorul și în rugăciunea domnească Tatăl nostru, pe care o rostim zilnic, dimineața și seara: *Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri* (Matei 6, 12). Dacă nu iertăm noi mai întâi pe frații noștri, nici Tatăl nostru ceresc nu ne va ierta păcatele noastre. Iertarea este o condiție obligatorie pentru mântuirea omului, a lumii întregi. Iertarea stă la temelia păcii din inimă și a cunoștinței fiecăruia dintre noi. Iertarea salvează familia de divorț și distrugere, salvează rudele de ceartă și judecăți, salvează lumea de războaie, de ură și de moarte.

Însă nimic nu-i mai greu pentru noi oamenii decât să iertăm pe cei ce ne-au jignit, ne-au defăimat sau ne-au păgubit. Pentru un cuvânt de ocară, pentru un lucru de nimic, pentru o mică pagubă, unii creștini trăiesc în ceartă, și chiar înjură, ani de zile. Ba ajung la judecată și la fapte de răzbunare, încât nici preotul din parohie, nici rudele, nici bătrânii satului, nici boala și frica morții nu le înmoaie inima să se ierte, să se împăce unii cu alții. De aceea nu puțini mor certați între ei, spre veșnica lor osândă. Că după moarte nimeni nu mai poate face nimic pentru mântuirea lui.

Această stare grea de ură și răzbunare dintre oameni, care duce pe acei care nu iartă la moarte, o arată Hristos foarte clar în pilda din Evanghelia care s-a citit astăzi. Împăratul care ia socoteală slugilor sale este Împăratul Hristos care ne va judeca pe toți la sfârșitul veacurilor. Datornicul care datorează Împăratului ceresc zece mii de talanți este fiecare dintre noi, care datorăm lui Hristos pocăință, lacrimi, milostenie și iertare pentru mulțimea păcatelor pe care le-am făcut.

Dar în timp ce Dumnezeu, ca un tată bun, ne iartă toată datoria, adică toate păcatele, noi oamenii nu iertăm pe cei ce ne-au greșit puțin, ci le cerem datoria cu dobândă. Iar dacă nu ne întorc datoria ne răzbunăm pe ei, îi dăm în judecată, le dorim răul, nu-i iertăm până la moarte.

De aceea și Dumnezeu se supără pe cei care nu iartă pe aproapele, ci trăiesc în ură și răzbunare, și le va zice la judecată: *Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o* adică toate păcatele *pentru că M-ai rugat. Nu se cădea oare ca și tu să ai milă de cel împreună slugă cu tine, precum și Eu am avut milă de tine? Și mâniindu-se stăpânul lui, l-a dat pe mâna chinuitorilor, până ce-i va plăti toată datoria* (Matei 18, 32-34).

Auziți ce zice Hristos, Stăpânul vieții și al morții? Pe cei ce nu iartă pe aproapele lor, nici Dumnezeu nu-i va ierta la judecata cea mare de apoi, ci îi va arunca în chinurile iadului pentru vecii vecilor. Că dacă în viață nu ne pocăim, nici nu iertăm, nici nu facem milostenie și murim așa, nu vom avea iertare niciodată și nimeni nu ne va mai scoate din veșnica osândă.

Cea mai mare virtute creștină este *iubirea*. Ea este viața noastră și avem nevoie de ea ca de aer. De aceea, spune Sfântul Evanghelist Ioan: Dumnezeu este iubire. Iar iertarea, împăcarea, milostenia, cercetarea bolnavilor, primirea străinilor și altele asemenea sunt fiicele cele mai mari ale iubirii creștine.

Iubirea de Dumnezeu și iubirea de aproapele, sunt poruncile cele mai mari din Sfânta Evangheligie care stau la temelie a mântuirii noastre. De felul cum vom ști să iertăm, să ajutăm pe aproapele, să răbdăm pe toți, să facem pace, să nu ne răzbunăm, de aceasta depinde pacea noastră, bucuria vieții noastre, mântuirea fiecăruia dintre noi.

Dar ce să facă acei creștini, care își cer iertare de la cei cu care sunt certați, dar aceia nu vor să-i ierte? Să facă ce ne învață Sfinții Părinți. Întâi să se roage lui Dumnezeu pentru îmblânzirea vrăjmașilor lor. Să ceară sfatul duhovnicilor lor și să le respecte cuvântul. Apoi să-și ceară personal iertare de la cei cu care sunt certați, prin cuvintele: *"Iartă-mă, frate, pentru toate câte ți-am greșit și Dumnezeu să te ierte!"* Iertarea să se facă cel mai bine în biserică, sau în casa unuia dintre ei, sau în casa preotului. Dacă cearta este veche și mare, împăcarea să se facă în prezența preotului, și să se încheie cu o rugăciune de mulțumire și chiar cu o masă creștinească, sau acordarea reciprocă de daruri. Dacă aproapele nu vrea să ne ierte, să urmăm sfatul duhovnicului, să cerem iertare de trei ori și așa, dacă nu ne muștră conștiința, ne putem împărtăși cu Sfintele Taine. Iar dacă încă suntem tulburați și ne chinuie gândurile de răzbunare, să amânăm Sfânta Împărtășanie, ca să nu ne fie spre osândă. Smerenia și rugăciunea curată ne ajută cel mai mult la împăcare. Cine urmează calea aceasta, acela nu este departe de mântuire! Să rugăm pe Dumnezeul dragostei și pe Fiul lui Dumnezeu, Care S-a răstignit pe cruce din dragoste pentru noi, să ne împăce pe toți în numele Său, știind că *dragostea nu moare niciodată!*
http://paginiortodoxe2.tripod.com/predici_cleopa_duminici/dumin1Irusalii.html

Anii, viața și slujirea creștină

Preafericitul Părinte Patriarh Teoctist

(continuare din numărul precedent)

Patriarhul Justinian a recuperat Mănăstirea Radu Vodă

Patriarhului Justinian Marina îi datorăm Seminarul de la Radu Vodă. Când a fost ales Patriarh, biserica aceasta era închisă, iar clădirea din jur ocupată de o școală a partidului comunist. Patriarhul Justinian a avut curajul, credința, dar și iscusința să afle soluții pentru a obține restituirea Mănăstirii Radu Vodă și redarea rostului ei. A restaurat și a pictat biserica, a consolidat clădirile, a adus mai mulți slujitori și a organizat aici căminul și spații pentru cursurile preoțești și Seminarul Teologic al Mitropoliei Munteniei și Dobrogei. Ceea ce este semnificativ pentru noi este că a ales să fie înmormântat aici, și nu la Catedrala Patriarhală unde, după regula și pravila cunoscută, se află înmormântați cei doi Patriarhi înaintași ai săi. A făcut aceasta din dragoste pentru această ctitorie și din smerenie.

Părinții profesori știu că la rugăciunea de dimineată de la Institutul Teologic venea patriarhul Justinian și nu se putea să nu fie prezent rectorul. În fiecare dimineată și în fiecare seară, unul dintre profesori era de serviciu la cancelarie pentru a fi la îndemâna studenților, dornici să pună întrebări. Parcă-l văd pe regretatul Teodor Popescu, marele nostru profesor de Istoria Bisericii Universale. El nu a putut să fie hirotonit preot, pentru motive canonice. Dar viața lui se desfășura ca și a unui preot. Nu lipsea niciodată din mijlocul studenților când aceștia se împărtașeau și după ce se împărtașeau. În general, toți profesorii participau pe rând, seara și dimineata, la orele de meditație. Unii slujeau în sobor, iar mirenii se împărtașeau, în fruntea studenților, mai ales în cele patru posturi.

Preoții, profesorii, arestați și întemnițați

Toate acestea se datorează conștiinței preoțești a Bisericii, pe care a promovat-o și a slujit-o Patriarhul Justinian, imprimând-o preoților formați de Biserică. Venea zdrobit de putere de la întâlnirile cu reprezentanții autorităților de stat, unde era judecat pentru prea marea lucrare a Bisericii. La întoarcere, ne spunea celor de față: "*Am biruit, am biruit, Teoctist, și de data aceasta!*" Mergea întotdeauna cu mapa plină de lucrări, pe care o avea dinainte pregătită, căci nu se știa când era întrebat: "Pentru ce atâtea seminarii?"; "Pentru ce atâtea activitate bisericească?"; "De ce atâtea reviste teologice?"; "Pentru ce atâtea mănăstiri?"; "De ce dă Biserica oblăduire atâtor condamnați politici?", unii dintre aceștia fiind specialiști de mare valoare, care erau marginalizați, scoși în afara societății, dar angajați și ocrotiți de Biserică. Singură Biserica, prin Patriarhul Justinian, am putea

spune, îi primea, dându-le posibilitatea să lucreze și să-și câștige existența. El nu admitea ca preoții sau profesorii care fuseseră arestați să nu fie repuși în rosturile de unde fuseseră luați și întemnițați. Așa a fost cazul Părintelui Profesor Dumitru Stăniloiaie și al multor preoți.

Legăturile sufletești cu frații de peste Prut

S-a făcut tot ce era posibil în perioada de dictatură pentru a se menține legăturile sufletești cu frații de peste Prut. Îmi amintesc cum prin anii 1951 și 1952 se depuneau eforturi pe lângă Patriarhul Justinian ca să primească un apocrisiarh al Patriarhiei Moscovei la București și să trimită, de asemenea, la Moscova un apocrisiarh român din partea Patriarhiei. Mitropolitul Moscovei, Nicolae Krutitki, care conducea relațiile externe ale Bisericii Ruse, un mare teolog și un mare părinte duhovnicesc, unul dintre ierarhii ruși pe care i-am cunoscut în perioada anilor '50, ca și Patriarhul Alexei, de altfel, un om de o cultură remarcabilă, stăruiau din rațiuni politice ca eu să merg la Moscova ca reprezentant al Patriarhiei Române. Fiind Episcop-Vicar și rector al Institutului Teologic, Patriarhia nu putea să-mi îngăduie plecarea, deși la vârsta mea de atunci eram atras de perspectiva învățării unei limbi străine. Limba rusă, pentru teologie și pentru cultură, în general, înseamna un mare câștig.

Nu-mi dădeam seama însă că schimbul de reprezentanți putea fi o pagubă pentru independența Bisericii noastre. Patriarhul Justinian, prevăzător ca totdeauna, n-a consimțit, motivând că la București n-ar avea rost o parohie rusă pentru că în afară de membrii Ambasadei nu sunt alți credincioși ruși ca să se justifice prezența unui prelat rus. În continuare, Patriarhul Justinian a adus în discuție problema românilor de peste Prut care nu aveau cărți, care nu puteau să slujească în limba română și a solicitat personal Patriarhului Alexei, de repetate ori, să ne sprijine pentru a putea avea legături cu cei din Basarabia. Aceasta s-a soldat cu trimiteri de cărți de slujbă și cu primirea unor tineri teologi din Basarabia la studii la Zagorsk, la Moscova sau la Leningrad.

Niciodată nu am cedat jurisdicția Basarabiei

Mitropolia Basarabiei, cu episcopiile ei, cu ierarhii ei, cu clerul și cu credincioșii ei, n-a fost părăsită niciodată de Biserica strămoșească. Niciodată nu s-a dat nici un cuvânt de renunțare la jurisdicția Patriarhiei în Basarabia sau să se recunoască de Sfântul Sinod jurisdicției străine bisericesti pe acele pământuri românești. Ci, dimpotrivă, în decursul acestei perioade au existat deci semnele dragostei materne a Bisericii pentru fiii ei de dincolo de Prut. Nu mai spun că ierarhii veniți din Basarabia - din cauza împrejurărilor năprasnice, prin cotropirea și ocuparea Basarabiei - pe care i-am cunoscut și cu care am slujit, ca

Mitropolitul Efreem Enăchescu de la Chișinău, Episcopul Dionisie Erhan de la Cetatea Albă, Mitropoliții Visarion Puiu și Tit Simedrea ai Bucovinei, erau ierarhi de o rară simțire românească.

După 1944, am asistat la unele dintre întâlnirile lor și știu că lăcrimau atunci când își aminteau de evlavia, de trăirea ortodoxă a creștinilor de peste Prut. Ei s-au dus în mormânt cu această dragoste și cu gândul la ceea ce știau ei că au lăsat acolo, bogăția de credință ortodoxă pe care nu o vedem manifestându-se în altă parte așa cum se manifesta în sfânta noastră Basarabie.

Se cuvine, pentru slava lui Dumnezeu și pentru însemnătatea prezenței și arhipăstoririi Patriarhului Bisericii Ortodoxe Române, dr. Iustin Moiescu, să evoc cele ce s-au petrecut cu înmormântarea sa. Boala, suferința lui au fost necruțătoare. Era un timp foarte greu în 1986, când se dărau biserici, spitale, monumente istorice în jurul Sfintei noastre Patriarhii. Se zvonea și despre intenția autorităților de a muta de aici Patriarhia, ceea ce s-a confirmat, apoi, când am fost eu ales Patriarh, în luna noiembrie, din același an.

Duhul diabolic

Și în vârtoarea acelor evenimente se simțea în văzduh un duh mut, un duh diabolic, ce lucra - și care lucrează și acum - ca să împiedice ridicarea Catedralei Mântuirii Neamului pe care a gândit-o Miron Cristea, cel dintâi Patriarh, s-o aducă la îndeplinire. Și era o problemă chiar și cu mormântul de aici, în care odihnește trupul Părintelui Patriarh Iustin Moiescu, pentru că stăpânirea de atunci cerea să fie dus la una dintre mănăstirile din preajma Capitalei, ori la Căldărușani, ori la Cernica. Atunci Dumnezeu mi-a dat tărie, eu fiind în situația de a-l urma ca locuitor, deocamdată, și am ținut cu tot dinadinsul ca să fie înmormântat aici, în rând cu ceilalți Patriarhi, ceea ce nu se potrivea, cum spuneam, cu opinia reprezentanților politici de stat. Știu despre aceasta Părinții Mitropoliți care erau în Sinodul Permanent, în 1986, și fostul ministru al Cultelor de atunci, căroara le-am spus că nu sunt dornic să candidez la postul acesta de mare răspundere, când aspectul Bucureștilor era degradant și descurajant și să vin de la Iași aici, ca să urmez, să port jugul acesta greu.

Am ținut cu tot dinadinsul să fie înmormântat aici și m-a ajutat mult fie iertatul părinte Ioan Neamu, un preot de mare valoare, pe care l-a avut consilier economic Prea Fericitul Iustin, și l-am avut și eu, fiindu-mi și coleg la Teologie. I-am spus atunci hotărârea mea ministrului, că nu se poate în altă parte, numai dacă dânsul, Prea Fericitul Iustin, sau familia ar fi avut scris că vrea să fie dus în altă parte. Noi eram datori să-i îndeplinim dorința, cum a făcut Patriarhul Justinian.

Dar dacă noi nu avem nimic scris, tradiția noastră sfântă și rânduielile bisericești ne obligă să urmăm pilda înaintașilor, de aceea locul de odihnă al Patriarhului nostru este în catedrala pe care a restaurat-o, pe care a înfrumusețat-o în timpul arhipăstoririi sale. Dar nu mi s-a dat răspuns afirmativ. Părintele consilier Neamu a început să sape aici, în catedrală. Și a doua zi, ministrul mi-a dat telefon și m-a întrebat unde va fi înmormântat. "N-am stabilit că în catedrală, domnule ministru?", i-am răspuns. "Dar eu nu mi-am dat avizul" - mi-a replicat. "Nu-i nimic, noi nu vă obligăm la aceasta. Este rânduiala noastră, a Bisericii, urmăm o tradiție." și atunci am zis: "Aici va fi" și nu s-a mai întâmplat nimic.

Salvarea bisericilor

În 1986, când Sfântul Sinod și Măritul Colegiu Electoral Bisericesc m-au chemat la slujirea patriarhală, am găsit biserica Sfântul Spiridon Nou cu zidurile Sfântului Altar în primejdie de a se dărâma, din pricina lucrărilor de construire a metroului, ce au provocat sfântului locaș și casei parohiale un adevărat dezastru, întâmplat chiar în noaptea Sfintelor Paști, fapt care m-a cutremurat. Am simțit atunci o mare tristețe și mi-am amintit de anii când vrednicul de pomenire Patriarh Justinian s-a confruntat cu pericolul prăbușirii bisericii Domnița Bălașa, în urma amenajării și canalizării râului Dâmbovița, și cum a izbutit el atunci, cu sprijinul unor ingineri specialiști, ca Gh. Beleş și Dumitru Popescu, să înlocuiască, metru cu metru, pilonii de lemn de la temelie, cu o fundație trainică din beton armat.

Mă găseam, în 1986, în situația dureroasă și dificilă a demolării bisericilor în București, care însă nu m-a descurajat, ci mi-a dat tăria de a face ceva pentru salvarea lor. Dumnezeu m-a luminat, atunci și mi-a scos în cale un suflet credincios, pe cunoscutul inginer constructor Suman, care conducea lucrările de construcții ale căminului studenților Facultății noastre de Teologie. Cu sprijinul și înțelegerea acestuia și cu dăruirea familiei de arhitecți și ingineri în rezistență Constantin Pavelescu, în condițiile și cu posibilitățile de atunci, am consolidat și refăcut această frumoasă biserică, iar pictorul I. Samoilă a restaurat admirabila pictură a celebrului Gh. Tătărăscu. Dacă nu se intervenea urgent și cu curaj, n-am mai fi avut astăzi această adevărată catedrală în București.

Sfinții neamului românesc

Când eram student la Facultatea de Teologie a Universității din București, îi auzeam pe profesorii noștri din elita învățământului teologic, între care profesorul de Istorie Universală Teodor M. Popescu, profesorul de apologetică Ioan Gh. Savin, profesorul și arhimandritul Iuliu Scriban și alți teologi și istorici ai noștri, glăsuind cu tânuire, la fiecare deschidere

solemnă de an universitar, că toate popoarele și Bisericile Ortodoxe surori au așezat în ceata sfinților și cinstesc după cuviință pe unii dintre fiii lor care au bineplăcut lui Dumnezeu, rânduind și zile de prăznuire a lor, numai noi, românii, nu avem în calendar sfinți din neamul nostru. Și se întrebau cu întristare: oare atât de smeriți, atât de nevrednici și de nevolnici suntem noi, românii, ca să nu avem în calendar sfinți odrăsliti de însăși Biserica noastră și din sânul neamului românesc și pe care deja pe unii îi știm și îi cinstim?

Toată lumea știa cohorta de sfinți plămădiți de evlavia poporului nostru în decursul istoriei, dascăli noștri de suflet și de credință, din care au răsărit martiri, mărturisitori, apărători ai Ortodoxiei în Transilvania și mari trăitori în Hristos din rândurile credincioșilor, cuvioșilor, preoților și ierarhilor, care din veac au strălucit atât pe bolta Bisericii strămoșești, cât și în cer, în fața Prea Sfintei Treimi. În 1950, vrednicul de fericită pomenire Patriarhul Justinian Marina, cu profesorii de teologie de atunci, răspunzând unor repetate și îndreptățite cereri din partea credincioșilor și datorită existenței unui adevărat cult față de înaintași de-ai noștri, renumiți prin credința și jertfa lor, a hotărât întocmirea lucrărilor pregătitoare pentru canonizarea primei serii de sfinți români. A fost o lucrare mai mult decât istorică; a fost dumnezeiască! Ce mare însemnătate a avut atunci, în anii 1950-1955, canonizarea sfinților români care au apărat Ortodoxia și neamul nostru și cu câtă evlavie au participat în acele vremuri grele credincioșii la slujbele de vestire a canonizării sfinților români la Patriarhia din București, la Craiova, Timișoara, Sibiu, Iași și Suceava!

Atunci noi săvârșeam și celebrăm prima canonizare de sfinți români în condiții foarte grele. Apoi s-a aprobat întreaga listă întocmită de Sfântul Sinod; n-au fost admiși, de pildă, să fie trecuți în rândul sfinților domnitorii Constantin Brâncoveanu și Ștefan cel Mare.

Sfântul Sinod a reluat această lucrare după anul 1990 și, la propunerea Comisiei Sinodale pentru Canonizarea Sfinților Români, care a desfășurat o intensă și importantă lucrare de documentare în vederea întocmirii studiilor necesare canonizării, la 20 iulie 1992, ne-a învrednicit Dumnezeu să înscriem cu credință și evlavie în calendarul ortodox și alți sfinți din neamul nostru.

Mărturisesc acum că numai Dumnezeu știe cu câtă dragoste și iubire mi-am împlinit în viața mea, din tinerețe și până astăzi, îndatoririle legate de Biserica noastră strămoșească.

Material extras de la adresa: http://civimedia.ro/acm/index.php?option=com_content&task=view&id=437&Itemid=1

Profesorul Doctor Aurel Sașu

Mădălina Corina Diaconu

Profesorul doctor Aurel Sașu a fost invitat al Bisericii noastre, pe data de 29 iulie.

Născut în județul Alba, este absolvent al Facultății de Filologie din Cluj, promoția 1968, și a obținut doctoratul cu teza “Retorica ficțiunii” în 1974. Aurel Sașu este membru al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Cluj și și-a făcut debutul absolut în ziarul “Tribuna” în anul 1968. Din acel moment și până în prezent, numele său a văzut lumina tiparului atât în ziare cât și în multiple edituri, unde volumele sale de specialitate, eseuri, consemnări despre comunitățile române din Statele Unite și Canada, precum și o serie de traduceri, i-au creat un loc de renume între scriitorii români contemporani, munca sa fiind încununată și de premii: Titu Maiorescu al Academiei în 1994 și premiul Uniunii Scriitorilor în 1995 și 2001.

Cu ocazia vizitei sale în Statele Unite, profesorul doctor Aurel Sașu a fost invitatul bisericii Ortodoxe Române “Sfânta Cruce” din Washington/Alexandria, duminică 29 iulie. Preotul Claudiu Luțai împreună cu enoriașii români, au participat la o după amiază literară și nu numai, unde scriitorul a avut șansa de a cunoaște noi membrii ai comunității Române din zona Washington, prezentându-le volumele sale care își au ca inspirație viața emigranților Români din Statele Unite și Canada:

Cultura română în Statele Unite și Canada, 3 vol. 1993 – 2002

George Pomutz. The Legend Lives On, 1996

Strategia disperării, jurnal american, 1999

Dicționarul Scriitorilor români din Statele Unite și Canada, 2001

Cazul Policarp Morușca, 2002

Comunitățile românești din Statele Unite și Canada, 2003

Două poezii recitate de către domnul profesor doctor, au încheiat întâlnirea de duminică după amiază de la mica biserică românească, ce încearcă cu căldură și iubire duhovnicească să-și bucure credincioșii în ziua lăsată de la Dumnezeu pentru preaslăvirea numelui Său.

Festivalul Românesc de Toamnă

Duminică 23 Septembrie, la pavilionul din Bull Run Regional Park va avea loc festivalul românesc de toamnă. Dacă doriți să faceți parte din echipa de voluntariat, sau să fiți printre sponsorii acestui festival, contactați-ne urgent prin email la evenimente@sfantacruz.org.

Programul Slujbelor

Duminică 12 august: Duminica datornicului nemilostiv, a 11-a după Rusalii. Sfântul Mucenic Fotie. Sfântul Timotei

9:30 *Utrenie*, 10:30 *Sfânta Liturghie*

Luni 13 august – Marți 14 august:

19:00 *Acatistul Maicii Domnului*, *Sfânta Spovedanie*

Miercuri 15 august: Adormirea Maicii Domnului

11:00 *Utrenie*, *Sfânta Liturghie*

Sămbătă 18 august: Sfinții Mucenici Flor și Lavru

19:00 *Acatistul Maicii Domnului*, *Sfânta Spovedanie*

Duminică 19 august: Duminica tânărului cel bogat, a 12-a după Rusalii. Sfântul Mucenic Andrei Stratilat

9:30 *Utrenie*, 10:30 *Sfânta Liturghie*

Sămbătă 25 august: Aducerea moaștelor Sfântului Apostol Bartolomeu, Sfântul Apostol Tit

19:00 *Acatistul Maicii Domnului*, *Sfânta Spovedanie*

Duminică 26 august: Duminica lucrătorilor viei, a 13-a după Rusalii. Sfântul Mucenic Adrian și soția sa Natalia

9:30 *Utrenie*, 10:30 *Sfânta Liturghie*

Zile de post

De miercuri, 1 august, până miercuri 15 august este Postul Maicii Domnului. Sâmbăta și duminica este dezlegare la vin și ulei. Pe data de 15 august, de Adormirea Maicii Domnului, este dezlegare la pește.

Vă puteți spovedi zilnic, înainte sau după slujbele programate.

Vineri 17 august, Miercuri 22, și Vineri 24 sunt zile de post.

Sărbători

Joi 16 august: Sfinții Mucenici Brâncoveni.

Pentru a susține multiplicarea buletinului vă sugerăm donația de 15\$ pentru anul 2007
Pentru a-l primi săptămânal acasă vă sugerăm donația minimă de 30\$ pentru anul
2007 (specificați pentru buletinul săptămânal).

Buletinul săptămânal realizat sub îndrumarea și binecuvântarea Părintelui Claudiu Luțai
de către Comitetul pentru publicații, coordonator: Mihai Boicu secretar@sfantacruz.org
Au participat: Cristina Boicu și Victoria Oancea.